

Susanna Tamaro

YANITLA BENİ

Özgür ve serbest Özgürlük

5. BASIM

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

Susanna Tamaro
YANITLA BENİ

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Yayına Hazırlayan
Pınar Savaş

Dizgi
Serap Kılıç

Düzeltili
Fulya Tükel

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

Baskı
Eko Basımevi

Cilt
Eko Ofset

Basım Tarihleri

1. basım: 2001
2. basım: 2001
3. basım: 2001
4. basım: 2001
5. basım: 2003

ISBN 975-07-0087-2

© 2001, Vicki Satlow / Akcalı Telif Hakları Ajansı /
Can Yayınları Ltd. Şti. (2001)

Susanna Tamaro
YANITLA BENİ

ÖYKÜLER

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

web sayfamız: <http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Özgün adı
Rispondimi

**SUSANNA TAMARO'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

YUREĞİNİN GÖTÜRDÜĞÜ YERE GİT / *roman*
TEK SES İÇİN / *öyküler*
ANİMA MUNDİ / *öyküler*
EVE DOĞRU / *söyleşiler*
YANITLA BENİ / *öyküler*

çocuk kitabı

KİTAPLARDAN KORKAN ÇOCUK

Susanna Tamaro, 1957 yılında kentsoylu bir ailenin kızı olarak Trieste'de doğdu. Güç bir çocukluk geçirdi. 1976'da, 18 yaşındayken Friaul'de tanık olduğu deprem ve 25 yaşındayken geçirdiği ölümcül hastalık *Tamaro*'nun üzerinde derin izler bıraktı. Yazmaya 27 yaşında başladı. Başarısız birkaç denemenin ardından, ses getiren ilk kitabı *Tek Ses İçin* oldu. 1994'te yayımlanan *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*, yazarı büyük üne kavuşturdu. Kitap İtalya'da aylarca liste başı oldu. *Tamaro*, kedileri ve köpeğiyle birlikte Orvieto yakınlarında oturmaktadır.

Benim sevgimde durun.

Yuhanna; 15,9

İçindekiler

Yanıtla Beni	11
Cehennem Yoktur	95
Alevler İçindeki Orman	153

Yanıtla Beni

I

Amcamlarda geçirdiğim son tatil, geçen yılın Noel'iydi yalnızca. Hava soğuktu ve köyün üzerine yoğun bir sis çökmüştü. Yaşam her zamanki gibi sıkıcıydı, kimse telefon etmiyor, beni görmeye gelmiyordu. Amcam televizyondaki dansları izlerken uyuyakalıyor, yengem tıgla kocaman örtüler örüyordu. Plastik Noel ağacı loş odanın ortasında bozuk bir trafik lambası gibi yanıp sönüyordu.

Sis, öğle saatlerinde bile evi bir kefen gibi sarıyordu. Yarım saatte bir pencereye gidiyor, güneşin görünüp görünmediğine bakıyordum. Hiçbir şeyin görüldüğü yoktu. Geceleri düşümde uzun mu uzun, göklere yetişecek kadar uzun kollarım olduğunu görüyordum. Yukarılara ulaşıyor, bulutları yakalıyor, sinema perdesi gibi her birini tek tek kenara çekiyordum. Güneş var mı, yok mu, diye soruyordum kendime öfkeyle. Sonunda onu bulduğumda aydınlık ışınları alnımın tam ortasına vuruyordu. Başkasına değil, yalnızca bana vuruyordu çünkü onu arayan, uzun mu uzun kollarımla, tüm arzumuyla saklandığı yuvasından çıkartan bendim.

Yılın son günü odunluğa gittim ve sarhoş olana dek içtim. Dışarıdan durmadan geçen otomobillerin sesi duyuluyordu. Hepsi sisin içinde hızla gidiyorlardı. Nereye varmak için? Belki de çok kederli ol-

dukaları için yılbaşı yemeğinden önce kendilerini öldürmek istiyorlardı. Odunlar küf kokuyor, batık bir kadirge gibi parlıyordu. Çevremdeki her şey dönerken, bir balinanın karnındayım, diye düşünüyordum. Balina beni yuttu ve artık kurtulamam. Bir şatonun dehlizlerinde tutsağım, belki de çoktan öte dünyaya göçtüm ve bu da benim mezarım. Kemiklerim odunlarla birlikte çürüyor. Mezar burasıysa, öte dünya neresi? Belli bir noktadan minicik bir delik açılmalı ve içeriye bir yerlerden ışık sızmalı. Ya da alevler yükselmeli.

Bunlara inanmalı mıydım? Bu tuzağa düşmeli ve hâlâ inanmalı mıydım?

Bir yerde benim de bir annem olmalıydı. Belki çoktan cehenneme gitmiş olduğu için onu göremiyordum. Belki de hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. Bir yılda insan kurtlara dönüşüyordu, iki yılda toza.

Yatılı okuldayken rahibeler her gece, "Annen ve Araftaki ruhlar için dua et," derlerdi bana. Ben de onların sözünü dinler, ellerimi kavuşturur, gözlerimi yukarıya diker, öylece dururdum. Annemin, rüzgârı peşine takmış ışıktan bir kılıç darbesi gibi karşımda belirmesini beklerdim. Midemden yükselecek bir ısı kasırgasıyla, beni saracak sıcaklıkla annemi tanıyabilecektim. Sevgi, diyecektim kendime, onu ölümler dünyasından geri getirdi.

Dua ediyor, ediyordum ama yanıp sönebilen tek şey bozuk bir lambacıktı. Dua ediyor, ediyordum ama perdeler oldukları yerde duruyorlardı.

Sevgi gerçekten var mıydı? Hangi biçimde gösteriyordu kendini?

Zaman geçtikçe bunu anlamam zorlaşıyordu. Sevgi bir sözcüktü, masa, pencere, lamba gibi bir

sözcük. Yoksa bambaşka bir şey miydi? Ve kaç türlü sevgi vardı?

Küçükken perilere inanıldığı gibi sevgiye de inanmıştım. Ama günün birinde ağaçların budaklarına, mantarların, saçakların altına bakmıştım. Oralarda ne periler ne cinler vardı, yalnızca yosunlar, likenler, azıcık toprak, birkaç böcek...

Öpüşeceklerine, böcekler iştahla birbirlerini parçalıyorlardı.

Annem öldüğünde sekiz yaşımıydım. Ben okuldayken otomobil kazasında. O günü çok iyi anımsıyorum. Öğretmen beni müdire hanımın odasına götürdü. Biri kolunu sırtıma koymuştu, öteki ağzını oynatıp duruyordu.

"Kötü bir şey oldu..."

Ben öylece, ağlamadan kalakaldım. Acaba bir yerlerde kokusunu yeniden duyabilecek miyim diye düşündüm.

Neden yüzler zamanla yok olur da kokular olmaz? Onun kokusu nasıldı, neden oluşuyordu? Mutlaka üç kuruşluk bir kolonya, teninin sabun ya da pudra kokusuna karışmış olmalıydı. Annem sürekli yıkanırды.

İlk yedi yılımda her zaman beraberdik. Küçük bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Annem neşeli, gösterişli ve renkliydi. Akşamları beni yatırdıktan sonra işe giderdi, uyandığımda onu yeniden yatağımın yanında, ayakta dururken bulurdum. Gülerek bana sarılır, "Öpücük kasırgasına hazır ol!" derdi.

İşte böyleydi ve hep böyle kalacağını sanıyordum.

Foto: Maria Ökölge

Susanna Tamaro

YANITLA BENİ

Yanıtla Beni'de yaşamın acıları ve gerçekleri üzerine kâif olmuş üç uzun öyküsü var **Susanna Tamaro**'nın. Bir latife olan annesinin ölümünden sonra kimsesiz ve sevgisiz kalan, hiçbir şeye inanmıyorsa da bu ihtiyacı duyan, kendi içinde büyüttüğü yalnızlıkta boğulan *Rosa*'nın öyküsü. Psikopat kocasının baskısı altında var olmaya ve çocuklarını yetiştirmeye çalışan, nefretin, manesizliğin, sevgisizliğin dünyasında yolunu bulmaya çabalayan, cehennem içinde yaşarken 'cehennem yoktur' düşüncesiyle savaşmak zorunda kalan bir kadının öyküsü. Bir yandan hasta karısına büyük bir ösveriyle bakan, bir yandan hastalıklı bir ortamı kurtarmaya çalışan, karısı iyileşip manca ve işte kavuşurken hastalıklı ortamı kurtaramayacağını anlayıp umutsuzluğu kapılan bir çevrecinin öyküsü. Bu üç öykü de aslında karanlık bir arka planın önünde umudun ve iyimserliğin, sevginin ve birleşimin öyküleri. Umudun nerede aranacağını, nasıl bulunacağını yolunu işaret eden öyküler. **Susanna Tamaro**, son kitabı *Yanıtla Beni*'de yine aşkın ve manem insanı iç hazretuna, kişisel mutluluğa ve tatmin duygusuna götürür yolunu çiziyor. Aşk, sevgi ve manca ilişkisini sorgulayarak mancin insanı aşka, aşkın manca, her ikisinin de sevgiye ve anlamla, tatmin adacı bir varoluşa götürüşünün yolunu gösteriyor. Okurlarımızta *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git* adlı romanıyla tanıyıp çok sevdiği **Susanna Tamaro**, bir kez daha umulan, iyinin ve güzelin, yani sevginin şarkısını söylüyor.

ISBN 975-07-0087-2

Kapakdaki isimler: SCOTT BARROW

http://www.konyayolculari.com